

Arrest

nr. 110 200 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 april 2013 heeft ingediend om (de schorsing van de tenuitvoerlegging en) de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 21 maart 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Telly MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Edda MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 december 2012 diende verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische overheid. Uit controle van vingerafdrukken bleek dat verzoekster in Duitsland asiel had aangevraagd op 15 oktober 2007. Op 28 december 2012 werd een terugnameverzoek gedaan aan de Duitse asielinstanties. Zij stemden op 11 januari 2013 met de terugname in toepassing van artikel 16.1.e van de EG Verordening 343/2003.

1.2. Op 21 maart 2013 werd ten aanzien van verzoekster een beslissing genomen tot weigering van verblijf, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater). De beslissing werd diezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de thans bestreden beslissing. Verzoeksters echtgenoot G. S. kreeg op diezelfde dag bovendien een zelfde beslissing betekend.

1.3. Op 25 maart 2013 werd verzoekende partij bevolen om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 1 mei 2013 werd verzoekende partij opnieuw bevolen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.5. De thans bestreden beslissing is deze van 21 maart 2013 tot weigering van verblijf, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater), waarvan de motieven als volgt luiden:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1696 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk

geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten Gashi Zima

geboren te BARDOMIC, op (in) 2103.1956

van nationaliteit te zijn : Kosovo

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland (1) toekomt, met toepassing van art. 16.1,e van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 (Dublin II Verordening) van 18.02.2003 Betrokkene vroeg op 04/12/2012 het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische instanties. Uit de controle van de vingerafdrukken blijkt dat betrokkene voorafgaand aan haar asielaanvraag in België reeds het statuut van vluchteling had aangevraagd in Duitsland op 15/10/2007, Betrokkene verklaart tijdens haar verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 06/12/2012 dat ze enkele jaren na de oorlog uit Kosovo is vertrokken, drie jaar in Montenegro heeft verbleven twee jaar in Servië en vervolgens via Hongarije en Oostenrijk naar Duitsland is gegaan. Betrokkene stelt dat dit ongeveer 5 jaar geleden is. Betrokkene verklaart dat ze er asiel vroeg en dat de aanvraag er werd afgewezen. Betrokkene verklaart dat ze na een maand in Duitsland naar België kwam. Betrokkene verklaart dat ze op 28/04/2008 België is binnengekomen. Betrokkene verbleef steeds in België maar heeft er nooit een verblijfsdocument verkregen. Betrokkene vroeg het statuut van vluchteling aan op 04/12/2012 samen met haar man Gashi Selim en hun drie minderjarige kinderen.

*Op basis van bovenstaande gegevens werd op 28/12/2012 een terugnameverzoek aan de Duitse autoriteiten verstuurd. De Duitse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 11/01/2013 weten dat het verzoek tot terugname wordt ingewilligd In overeenstemming met art 16.1 .e van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 (Dublin II Verordening) van 18*02.2003 voor betrokkene, haar man en de minderjarige kinderen. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot in België asiel te vragen, nadat ze eerder asiel vroeg in Duitsland (vraag 38). Betrokkene stelt dat hij in België asiel vroeg omdat haar kinderen hier zijn. Wat betreft de verklaarde aanwezigheid van de kinderen in België dient het volgende te worden opgemerkt. Betrokkene stelt veertien kinderen te hebben. De drie minderjarige kinderen die betrokkene vergezellen volgen de asielaanvraag van de ouders. Voor hen is Duitsland eveneens de verantwoordelijke lidstaat, Haar meerderjarige dochter Shahire (ov 7635926) vroeg op 09/01/2013 asiel aan in België. Voor haar is eveneens een terugname-akkoord met Duitsland. Drie andere meerderjarige kinderen Fatima (ov 4866679), Nazmi (ov 5794644) en Fitore (OV 5697073) hebben een legaal verblijf in België, Zij zijn meerderjarig en maken bijgevolg geen deel uit van het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art 2.i van de Dublin II Verordening. Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat ze enigszins afhankelijk is van deze legaal in België verblijvende meerderjarige kinderen. Haar meerderjarige zoon Fadil (ov 6409033) heeft geen legaal verblijf in België. Verder verblijven volgens betrokkene bovendien 2 andere meerderjarige zonen (Feriz en Femir) in Duitsland. Daarnaast heeft betrokkene nog een dochter in Italië en twee dochters waar hij de verblijfplaats niet van kent. Op basis van voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag door België op basis van art 7,8 of 15 niet aan de orde.*

Eveneens werd gevraagd of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 40), Betrokkene verklaart geen problemen te hebben, We merken verder op dat het volgen van de betrokkene In haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt

uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

We merken op dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België en ertoe gehouden de verplichtingen die daaruit voortvloeien na te leven. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Duitse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Duitsland onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Duitsland kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen -indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Duitsland haar zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of ze bescherming behoeft en dat ze als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een terugkeer naar Duitsland kan, indien betrokkene dat wenst, door onze diensten worden georganiseerd. De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene wenst gebruik te maken van deze mogelijkheid) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

In verband met haar gezondheidstoestand verklaart betrokkene problemen te hebben aan de knie. Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene wegens de medische toestand van betrokkene zelf en haar man op 07/05/2008 een aanvraag indiende tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 22/09/2010. Vervolgens diende betrokkene wegens de medische toestand van haar man op 20/01/2012 een tweede aanvraag in tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 30/05/2012. Wegens de medische toestand van betrokkene zelf werd op 12/09/2012 voor de familie een nieuwe aanvraag ingediend tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 11/01/2013. Er zijn geen aanwijzingen dat betrokkene zich niet naar Duitsland zou kunnen begeven.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Duitse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van Verordening (EG) Nr. 343. (2) Bijgevolg moet de bovengenoemde zich aan bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten (2)".

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van "artikel 15 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 (Dublin II Verordening) van 18 februari 2003, iuncto artikel 8 EVRM, iuncto schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen".

2.2. Verzoekster licht haar enig middel als volgt toe:

"Artikel 15 van de Dublin II Verordening bepaalt: HUMANITAIRE CLAUSULE

1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het

asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.

2. Wanneer de een betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden.

3. Indien de asielzoeker een niet begeleide minderjarige is die in een andere lidstaat één of meer familieleden heeft die voor hem kunnen zorgen, herenigen de lidstaten, indien mogelijk, de minderjarige met deze verwant(en), tenzij dit niet in het belang van de minderjarige is.

4. Indien de aangezochte lidstaat zo'n verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen.

5. De voorwaarden en procedures voor de toepassing van dit artikel, inclusief de bemiddelingsprocedures ter oplossing van eventuele geschillen tussen lidstaten over de noodzaak om de betrokkenen te herenigen of de plaats waar dat moet gebeuren, worden vastgesteld overeenkomstig de in artikel 27, lid 2, bedoelde procedure.

Het dient in casu benadrukt te worden dat verzoekster inderdaad in vijf jaar in België verblijft. Daarenboven dient benadrukt te worden dat verzoekster een kind heeft in België, mevrouw IDRIZI Fatime, die ondertussen de Belgische nationaliteit heeft bekomen (geboren op 13/08/1976; mevrouw GASHI Fatime heet ten gevolge van haar huwelijk mevrouw IDRIZI Fatime). Daar verzoekster momenteel hulpbehoevend is, verblijft zij bij haar dochter, IDRIZI Fatime, die voor verzoekster onderdak biedt. Verzoekster heeft inderdaad een medische regularisatieaanvraag ingediend. Deze werd geweigerd, hetgeen er op wijst dat de Dienst Vreemdelingenzaken van mening is dat zij ook in haar land van herkomst, Kosovo, een medische behandeling kan bekomen. Doch dit doet geen afbreuk aan het feit dat verzoekster wel degelijk hulpbehoevend is en hierdoor momenteel door haar dochter wordt opgevangen. Dat dit dan ook een manifeste schending uitmaakt van artikel 15 lid 2 van Dublin II Verordening, iuncto artikel 8 EVRM. Dat aan alle voorwaarden van artikel 15 lid 2 van Dublin II Verordening voldaan werd:

- Dat verzoekster inderdaad hulpbehoevend is: verzoekster verwijst hierbij naar de medische attesten, dewelke vervat zijn in haar dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken;

Dat verzoekster inderdaad opgevangen wordt door haar dochter, mevrouw IDRIZI Fatime; Dat de familiebanden inderdaad al bestonden van het land van herkomst. Dat dit artikel inderdaad ook directe werking heeft, zodat de Belgische Staat dit artikel dient na te leven. De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991. Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden. Dat het middel bijgevolg ernstig is”.

2.2. Verzoekster stelt als zou zij reeds 5 jaar in België verblijven en hier een meerderjarig kind hebben. Verzoekster zou hulpbehoevend zijn en bij haar dochter verblijven. Verzoekster meent te voldoen aan artikel 15, lid 2 van de Dublin II verordening omdat zij (en haar echtgenoot) hulpbehoevend zouden zijn, zoals zou blijken uit de medische attesten, omdat zij opgevangen worden door hun dochter en omdat de familiebanden reeds bestonden in het land van herkomst.

2.3. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 28 december 2012 een overnameverzoek gedaan werd aan Duitsland. Op 11 januari 2013 werd het overnameverzoek ingewilligd door de Duitse asielinstanties. Op die manier werd Duitsland het bevoegde asielland en heeft het expliciet toegezegd het asielverzoek van verzoekster (en diens echtgenoot en hun minderjarige kinderen) te behandelen.

2.4. In dit kader kan nuttig worden verwezen naar artikel 3, punt 2, van Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 (Dublin II Verordening) van 18 februari 2003 (in samenlezing met artikel 15 van diezelfde Verordening), dat luidt als volgt:

"2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt de lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis."

2.5. Uit die bepaling kan geen verplichting worden afgeleid voor de Belgische Staat om een asielverzoek te behandelen indien, overeenkomstig de bepalingen van de verordening 343/2003, een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van deze aanvraag. Verzoekster maakt niet duidelijk waarom zij van mening is dat deze bepaling niet correct werd geïnterpreteerd.

2.6. De keuze tot de behandeling van een asielaanvraag door een welbepaalde lidstaat komt sowieso niet aan de asielzoeker toe. Het is immers de bedoeling van de Europese reglementering om uit te sluiten dat de asielzoeker zelf de lidstaat zou kiezen die zijn asielaanvraag zou behandelen. Duitsland heeft het overnameverzoek uitdrukkelijk aanvaard, en aanvaardt derhalve ook de verantwoordelijkheid voor de verdere afhandeling van het asielverzoek. Het land is bijgevolg de bevoegde lidstaat. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing ten onrechte werd genomen. Verzoekster toont evenmin aan dat de beslissing niet afdoende werd gemotiveerd op het punt waarom Duitsland beschouwd moet worden als het bevoegde asielland.

2.7. Verzoekster heeft nooit eerder een voorbehoud gemaakt voor het Duitsland als asielland en heeft in haar verhoor ook geen vrees geuit voor de instanties in Duitsland. Duitsland heeft de Conventie van Genève van 1951 ondertekend en is partij bij het EVRM. Het land is door dezelfde internationale verdragen verbonden als België en verzoekster zal haar asielaanvraag behandeld zien volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Verzoekster toont het tegendeel niet aan.

2.8. Verzoekster stelt voorts dat zij (en haar echtgenoot) hulpbehoevend zou zijn. Zij maakt dit echter niet aannemelijk. Zij verwijst naar haar medische voorgeschiedenis en de medische attesten die zij indiende in het kader van verschillende aanvragen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoeksters recentste medische regularisatieaanvraag van 12 september 2012 werd onontvankelijk verklaard op 11 januari 2013 daar de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het verlenen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

2.9. Verzoekster meent zich op diezelfde medische attesten te kunnen beroepen om aan te tonen dat zij (medisch) hulpbehoevend zou zijn. Het is niet duidelijk waaruit die hulpbehoevendheid dan wel precies zou bestaan.

2.10. Het bestuur motiveerde in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster (en diens echtgenoot) hun medische problemen en hulpbehoevendheid, als volgt: "In verband met haar gezondheidstoestand verklaart betrokkene problemen te hebben aan de knie. Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene wegens de medische toestand van betrokkene zelf en haar man op 07/05/2008 een aanvraag indiende tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 22/09/2010. Vervolgens diende betrokkene wegens de medische toestand van haar man op 20/01/2012 een tweede aanvraag in tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 30/05/2012. Wegens de medische toestand van betrokkene zelf werd op 12/09/2012 voor de familie een nieuwe aanvraag ingediend tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 11/01/2013. Er zijn geen aanwijzingen dat betrokkene zich niet naar Duitsland zou kunnen begeven."

2.11. Zodoende blijkt dat de medische situatie verzoekster (en diens echtgenoot) reeds meerdere malen het voorwerp is geweest van een onderzoek door de bevoegde Belgische instanties. Daaruit is niet gebleken dat verzoekster om medische of zorgbehoevende redenen in België dient te blijven of dat zij niet zou kunnen reizen naar een buurland van het Rijk.

2.12. Voor zover verzoekster de mening zou zijn toegedaan dat de voorwaarden van artikel 3, punt 2, van Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 (Dublin II Verordening), met name "2. *Wanneer de een betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd..*" niet enkel in strikt medische zin dienen geïnterpreteerd te worden, geldt dat verzoeker nalaat te preciseren waaruit haar 'hulpbehoevendheid' in casu dan wel bestaat. Verzoekster stelt enkel "door haar dochter opgevangen te worden omdat zij *hulpbehoevend is*". Verzoekster verduidelijkt niet in welke zin zij afhankelijk zou zijn voor hulp van een

ander wegens ernstige ziekte. De loutere bewering dat dit zo zou zijn volstaat uiteraard niet. Verzoekster voegt immers geen stukken, elementen of zelfs maar enige toelichting ter zake toe.

2.13. Verzoekster stelt daarenboven zelf in haar inleidend verzoekschrift dat *“zij een medische regularisatieaanvraag heeft ingediend. Dat deze werd geweigerd, hetgeen er op wijst dat de Dienst Vreemdelingenzaken van mening is dat hij ook in zijn land van herkomst, Kosovo, een medische behandeling kan bekomen”*, zonder dat zij dit op ook maar enige manier betwist.

2.14. Noch uit het administratief dossier noch uit verzoeksters betoog in haar verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoekster ernstig ziek is en zij daarom hulp behoeft in het Rijk. Bovendien dient opgemerkt te worden dat verzoekster kan reizen en dat zij ook in Duitsland de medische hulp of zorg die zij zou behoeven, kan bekomen. Verzoekster toont niet aan dat zij afhankelijk is van de hulp van haar dochter (wegens ernstige ziekte) louter omdat zij samenwonen.

2.15. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM kan volstaan worden met de vaststelling dat bestreden beslissing van 21 maart 2013, dewelke het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep, geen verwijderingsmaatregel bevat. De titulatuur van de bestreden beslissing luidt immers als volgt *“weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten”* (bijlage 26quater). Zodoende is het opwerpen van een vermeende schending van artikel 8 van het EVRM ten gevolge van de bestreden beslissing niet dienstig.

2.16. Wat tenslotte de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

2.17. In de mate dat verzoekster van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, kan gesteld worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid. Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is: *“Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.”* (R.v.St., arrest nr. 139.590 van 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV—18.551).

2.18. Zoals ook blijkt uit de bespreking van het enig middel supra, slaagt verzoekster er niet aan te tonen dat het bestuur onjuiste feitelijke gegevens heeft gebruikt in haar motivering, deze incorrect heeft beoordeeld of zij op grond daarvan tot een onredelijk besluit kwam.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. MILOJKOWIC